

Tezer Özlü.

Yaşamın ucuna yolculuk.

Roman.

I

Yılın bu en güzel ilkbahar gününde bir an, bir saat ya da süresizlik gibi algıladığım bu belirsiz sürede “Acının Durgunluğu”nu okurken tüylerim ürperiyor. Pavese’nin doğduğu gün doğduğumu şaşarak öğreniyorum: 9 Eylül. Ben geceyarısından

sonra. Ama Anadolu’da geceyarısı geçtiğinde, S. Stefano Belbo’da henüz belki de geceyarısı olmamıştı. Aynı gün. Aynı yıl değilse de. Ben, onun intiharından yedi yıl önce. Niçin burada hep Pavese okuyorum. Zamanı kaldıran olgu, hep benimle birlik kılıyor onu. İstanbul’da da onu okumadım mı. Yüreğimin atışlarını, gözümün algıladığı tüm görüntüleri yalnız onun çizdiği resimlerle, onun biçimlediği tümcelerle, onun bulduğu sözcüklerle birleştiriyorum. Nedir. Benliğimi bu denli onunla özdeşirmemin nedeni nedir.

“Her caddenin kendine özgü bir görüntüsü vardır. Her tepe başlı başına bir kişiliktir...”* diyor.

Yaşamının herhangi bir Mayıs gününde Nis kentine gelip, geniş bulvarlarda durmadan Akdeniz’e doğru yürüdüğün gün, bunu algılamamış mıydın. Her evin, her malikanenin penceresini, açık, kapalı pencerelerini, içlerinde ne gibi insanların oturduklarını incelemeye çalıştığında. Adımlarınla birlikte onların öykülerini usunla kavranamayacak çabuklukla geliştirdiğinde, kendiliğinden oluşan, sana ait olmayan bu öykülerle, insanların

* Metinde yer alan tüm italikler CESARE PAVESE’den alıntılardır.

yalnızlığını, yaşlılığını, ölümünü, mutluluk arayışını, yoksulluğunu, adımlar boyu, bulvarlar boyu öykülediğinde. Her caddenin, her evin adını tek tek okuduğumda. Cenova kenti ile ilgili ne gibi resimleri tutabildin belleğinde. Yorgunluktan Akdeniz’i bulamadığın, gri, kirli egzoz gazlarının kokuttuğu sokaklarda

yürüdüğün, duvar yazılarını okuduğun ve İstanbul’u anımsadığın Cenova kenti nasıl yaşıyor şimdi içinde. Caddelerinin, İstanbul’un Galatasını anımsattığı, karanlık ve yağmurlu sabahlarda, güney rüzgarı esen bir kış, sonbahar ya da

ilkbahar günü rüzgarla esmek istediğin o günlerde, karanlık koridorlarına girdiğin okul sokağını düşündüren Cenova.

Kenti şimdi nasıl anımsıyorsun. Sokaklarda iyi bir otel aradığın, ama bulamadığın bu kenti nasıl anımsıyorsun şimdi.

Otellerin dışları görkemli, ama içlerine girilince hemen eskimişlik, bırakılmışlık kokuyor. Sonra o loş, o yaz günü bırakılmışlığı içinde bekleyen salonlardan bir ihtiyar otelci yanaşıyor.

Beliriyor. İhtiyar parfüm kokuyor. Dışarısı sıcak. Otel salonları küf kokuyor. Nem kokuyor. Otelin derinliklerine adım atıldıkça büyüyor, büyüyor bu nem kokusu. İhtiyar pasaportunu istiyor. Adını bir kağıda yazıyor. Sana imza ettiriyor. Artık arayamayacaksın. Akdeniz'i bulamadığın gibi, iyi bir otel de bulamayacaktın bu kentte. Seni merdivenlerden yukarıya çıkaracak.

Belki de bir asansöre bindirecek. Merdiven altında küçük bir odada kendinle bırakacak. Böyle bir otelde uyumuştun. Yüzlerini hiç görmediğin insanların ayak seslerini, öksürüklerini ve belki birkaç sözcüğü mırıldanışlarını işiterek. Uykuyu aradığın odanda, bu Akdeniz kentinin nemli yalnızlığında, denizi bulmadığın kentte.

Sen tüm kentten daha yalnızdın. Okyanus gibi bir yalnızlık. Otele yeniden dönmeden önce, dörtyol ağzında bir kahvede oturmuştun. Ne içtiğini anımsıyor musun. Bira. Campari. Sokak lambalarının aydınlattığı caddede, tam karşında bir otobüs durmuş, içinden bir futbol takımının oyuncularları inmişti. Onlara bakmıştın. Sonra genç işçilerin ve çırakların cumartesi gecelerini geçirdikleri bir lokale girmiştin. Kimi belki masa futbolu oynuyordu. Kentin sokak duvarlarındaki yazıları bilmediğin dilde okuyor, ama anlıyordun. Eskimiş, kirlenmiş duvarlar üzerindeki büyük yazıları. Pazar sabahı uyandın. Sıcaklık henüz odana erişmemişti. Belki de güneş ve yaz sıcaklığı bu odaya yıllardır hiç erişmemişti, erişemeyecekti. Sonra bir kahveye uğramış ve biraz ötedeki istasyona varmıştın. Sevdığın tren istasyonlarından birine. Bavullarını alıp, pazar sabahının terk edilmişliğinde peronu bulmuştun. Sonra tekerlekli araba içinde bebekler satan bir İtalyan geldi yanına. Yaşamı boyunca hep senin gibi bir kadını özlediğini söyledi. Benimle kal, dedi. Cenova tren istasyonunda.

Şimdi Berlin'de, yılın bu en güzel ilkbahar gününde neden yıllar sonra ilk kez bu bebek satıcısını anımsıyorum. Ve bana geceler yetmiyor. Günler yetmiyor. İnsan olmak yetmiyor. Sözcükler, diller yetmiyor. Bir an balkona çıkıyorum. Güneşin Berlin yapıları gerisinde nasıl batmaya uğraştığını görüyorum. İnsanlar arabalarını park ediyor. Renkli, yeni arabalarını. Park ediyorlar ya da hareket ediyorlar. Yaşlandıkça insanlarla aramdaki uçurum büyüyor. Arabalardaki, uçaklardaki, resmi dairelerdeki, otobüslerdeki, dükkanlardaki, caddelerdeki insanlarla aramdaki

uçurum. Eşyalarla da öyle. Bazı günler elime bir et parçası alamıyorum. Ya da o bütün bir cesedi andıran tavuklar. Kızartabiliyorum, ama yiyemiyorum.

Yolculuklara dönüyorum. Kentlerden sakladığım resimlere.

Duramam.

Dün Berlin’de geçirdiğim Nisan ayının ilk pazar gününde

artık bundan böyle acıları mutluluk olarak nitelendirmeye karar verdim. Yaşamımın en mutlu anlarında da aynı güçle acıyı duymadım mı. Ve acıların ötesinde bir beklenti vardı: Kendi dünyanın beklentisi. Kendi odamda içebileceğim sabah çayının beklentisi. Sinir hastanelerinin kantinlerinde, teneke çayı, kendi odamda içmek istiyordum. Kimse senin kadar güzel, hiç kimse senin kadar canlı gitmedi ölüme.

Dün uzun süre balkonda oturdum. Storkwinkel’deki evin balkonu yarısına kadar örölmüş bir hücreyi anımsatıyor. Gökyüzüne açık bir hücreyi. Ağaçların tepeleri görünüyor. Bugünlerde yavaş yavaş çıplaklıklarından sıyrılmaya çalışan ağaçların. Zaman zaman kendimi tüm insanlıktan daha güçlü duyuyorum, ama kendimi aynı anda çıplaklıklarından sıyrılmaya çalışan ağaçlar kadar da bırakılmış duyuyorum. Özellikle ben’in, ben’i bıraktığı anlarda. Ya da ikisi bütünleştğinde. Ve birdenbire, şimdiye dek hiç algılamadığım bir duygu gelip beni buluyor:

Bırakılmışlığın Tadı

Böylesi bir duyguyu şimdiye dek hiç algılamamıştım. Ne benim, ne de çevremın yaradılışıyla bağdaşmazdı. Ama gökyüzüne açık bir hücreyi anımsatan bu balkonda otururken, Storkwinkel’de çıplaklıklarından sıyrılmaya çalışan ağaçların tepelerine baktığımda, Berlin sokaklarının, pazar günlerinin bırakılmışlığında esen rüzgarı tenime değdiğinde, birden yeni bir duygu oluştu.

Kalkıyorum. Diğer evlere, diğer balkonlara bakıyorum; tüm balkonlar, insanların birbirini göremeyeceği biçimde örölü. Yeniden beyaz koltuğa oturuyorum, bu yeni duyguyu içime sindiriyorum. Uzun bir gece. Uzun bir gün var ardımda. İki saat uyuduktan sonra, Luftbrücke Alanına gidiyorum. Aynı otobüsle döneceğim. Otobüsün alanda beklediği süreyi, ben de biletçisi ile birlikte inip, boş, cansız, yeşil alanın kenarında durarak geçiriyorum. Sabah henüz serin ve erken. Otobüs biletçisi Alman köylüsünü anımsatan bir adam. Ama kulağına pırıl pırıl bir küpe taktırp, günün erkek modasına ayak uydurmuş. Otobüs duraklarının adlarını çok erotik bir sesle söylüyor. Sevimli bir insan. Halensee’ye vardığımızda, ben otobüsün önünden karşıdan karşıya geçmek isterken, birbirimizi insancıl bir duygu, sanki anlık bir anlayışla selamlıyoruz. Onun Berlin bulvarlarında otobüs sürdüğü daha sonraki saatlerde, artık bundan böyle acıları mutluluk olarak nitelendirmeye karar veriyorum.